

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 14940

гр. София, 07.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110163252 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 140, ал. 3 във вр. чл. 146 ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 08.12.2022 г., от Ц. Т. П. против „ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД с искане клаузата по Договор за заем от разстояние № 332293, предвиждаща задължение за потребителя за заплащане на неустойка в размер на 1088,22 лева да бъде прогласена за нищожна поради противоречие с добрите нрави, противоречие с чл. 10а и чл. 19, ал. 4 ЗПК, и чл. 143, ал. 1 ЗП, както и ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 400 лева, представляваща недължимо заплатена от потребителя сума въз основа на сочената неустоечна клауза, получена от дружеството без правно основание, ведно със законна лихва за забава от подаване на исковата молба на 22.11.2022 г. до погасяване на вземането. Направено е искане сторените от страната съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В исковата молба са изложени твърдения, че между страните по реда на ЗПФУР бил сключен Договор за заем от разстояние № 332293, по силата на който ответното дружество предоставило в заем на ищеца сумата в размер на 2500 лева. Страната поддържа, че със съглашението наред задължение за заплащане на възнаградителна лихва е предвидено и задължение за кредитополучателя за заплащане на неустойка в размер на 1088,22 лева. В исковата молба са развити подробни доводи за недействителност на неустоечната клауза. Страната поддържа, че ответникът многократно извънсъдебно е претендирал заплащане на сумата по неустоечната клауза, като с молба-уточнение от 08.12.2022 г. ищецът излага твърдения, че е заплатил в полза на ответника по процесната клауза сумата в размер на 400 лева.

Ведно с исковата молба са представени документи, за които е направено искане да бъдат приети като писмени доказателства по делото. Направено е искане ответникът да представи намиращ се у него документ – препис от Договор за заем от разстояние № 332293.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът поддържа, че между страните е налице висящ спор относно процесния договор за кредит, поради което е направено искане на основание чл. 126 ГПК настоящото производство да бъде прекратено, а при условията на евентуалност

на основание чл. 213 ГПК производството по гр. д. № 17954/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 169 състав, да бъде съединено за съвместно разглеждане с настоящото производство. По същество на спора с подадения отговор ответникът чрез процесуалния си представител поддържа, че действително ищецът не дължи заплащане на неустойка по процесния договор за кредит, като доколкото ищецът е заплатил в погашение на неустоечната клауза сумата в размер на 1088,22 лева същата е недължимо заплатена. В исковата молба са изложени твърдения, че ответното дружество е възстановило на ищеца сумата в размер на 1088,22 лева с преводно нареждане, поради което е направено искане претенцията да бъде отхвърлена поради отпаднал правен интерес от търсената защита.

Ведно с отговора са представени документи, за които е направено искане да бъдат приети като писмени доказателства по делото.

По искането по реда на чл. 126 и чл. 213 ГПК:

Съгласно разпоредбата на чл. 126, ал. 1 ГПК когато има висящи две дела между същите страни, на същото основание и за същото искане по-късно заведеното дело се прекратява служебно от съда. Съдът в настоящото производство е сезиран съгласно подадената от ищеца молба-уточнение с иск за прогласяване на неустоечна клауза от сключен между страните договор за кредит от разстояние за нищожна и иск за връщане на недължимо заплатеното по твърдяната за нищожна клауза. Видно от представената от ответника искова молба, по която е образувано гр. д. № 57445/2023 г. по описа на СРС, 169 състав, производството е образувано по реда на чл. 422 ГПК за установяване на дължимостта на погасителни вноски по кредита, включващи задължение за главница и възнаградителна лихва. От изложеното следва, че между двете искови производства не е налице идентитет, респ. не е налице основание за прекратяване на настоящото производство още повече, че същото е образувано преди производството по гр. д. № 57445/2023 г.

Съгласно разпоредба на чл. 213 ГПК когато в съда има висящи няколко дела, по които участват един и същи страни или които имат връзка помежду си, съдът може да съедини тези дела в едно производство и да се произнесе с общо решение. При съобразяване на процесуалния ред, по който следва да бъдат разгледани двете искови производства, предмета на делата и етапа на тяхното движение, съединяването им за разглеждане в едно производство е неподходящо.

По доказателствената тежест на спора, съдът намира следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск за прогласяване на неустоечна клауза по Договор за заем от разстояние № 332293, предвиждаща задължение за кредитополучателя за заплащане на неустойка в размер на 1088,22 лева, е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между страните по спора е сключен договор за кредит, елемент от който е задължението на кредитополучателя да заплати неустойка в сочения размер, както и че клаузата е недействителна на посочените в исковата молба основания.

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 55, ал.

1, пред. 1 ЗЗД е да установи, че е заплатил на ответника процесната сума, а в тежест на ответната страна е да установи основанието, на което е получено плащането, респ. в доказателствена тежест на ответника е да установи, че е възстановил на ищеца получената без правно основание сума.

По доказателствените искания на страните, съдът намира следното:

Представените от страните документи са допустими, относими и необходими за правилно решаване на повдигнатия пред съда правен спор, поради което следва да бъдат приети като писмени доказателства по делото. Искането на ищеца по чл. 190 ГПК следва да бъде уважено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от ответника искане за прекратяване на настоящото производство на основание чл. 126, ал. 1 ГПК.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от ответника искане по чл. 213 ГПК за съединяване на гр. д. № 17954/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 169 състав с настоящото производство.

СЪОБЩАВА на страните проекта за доклад по делото, съгласно мотивната част на настоящото определение.

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото представените ведно с исковата молба и отговора документи.

ЗАДЪЛЖАВА ответникът в срок най-късно до първото по делото съдебно заседание да представи с препис за ищеца копие от Договор за заем от разстояние № 332293.

УКАЗВА на ответника, че при неизпълнение на дадените указания съдът на основание чл. 190, ал. 2 вр. чл. 161 ГПК може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създавала пречки за събиране на допуснати доказателства.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито заседание на 28.05.2024 г. от 13.50 часа, за когато да се призоват страните, **като им се връчи препис от настоящото определение**, на ищеца и препис от отговора на исковата молба.

УКАЗВА на страните, че в случай че отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщили по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес. Същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната. При неизпълнение на това задължение всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____